

Epistola anatomica, problematica, quarta et decima / Authore Mauritio á Reverhorst ... Ad ... Fredericum Ruyschium. [With his reply.] De nova artuum decurtandorum methodo.

Contributors

Reverhorst, Maurits van, 1666-1722
Ruysch, Frederik, 1638-1731

Publication/Creation

Amstelaedami : Apud Joannem Wolters, 1701.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/esd5juep>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

EPISTOLA
ANATOMICA, PROBLEMATICA,
QUARTA & DECIMA.

Authore

MAURITIO à REVERHORST

Med. Doct. & Anatom. Professore.

Ad Virum Clarissimum

FREDERICUM RUYSCHIUM.

DE

Nova Artuum decurtandorum Methodo.

AMSTELÆDAMI,

Apud JOANNEM WOLTERS, 1701.

Clarissimo Doctissimoque Viro

FREDERICO RUYSCHIO, &c.&c.&c.

S. P. D.

MAURITIUS à REVERHORST.

Itteræ tuæ nuper ad me datæ gratissimæ fuere, præcipuè quum ex adjectis relationibus circa Methodum secandi Fratris *Jacobi de Beaulieux*, vulgò Eremitæ, intelligere licuerit, qualem successum in suis patientibus, vestrà in civitate, habuerit, quum de illo tam variè apud varios differatur; hi enim

Manum ipsius in secando tanquam optimam, dexterrimam & quasi cœlicus datam deprædicant; alii contra ipsam pariter cum famâ ipsius rejiciunt, fœdisque proscindunt convitiis, quum nos tamen æque ac illi, quibus Lugduni Batavorum cura illorum patientum mandata fuerat, satis felices in curatione fuerimus; quippe è tredecim diversi sexus & ætatis, tam a Calculo, quam diversâ Herniarum specie sectis, non nisi duo fatis cesserunt, ambo quinquagenariis majores; quorum prior a diuturno Vesicæ ulcere, macie confectus, quin & Calculo ipso satis magno, aspero & inæquali, non nisi cum insigni Hæmorrhagiâ extracto, intra novem hebdomadarum spatium, usque eò pristinæ valetudini fuit restitutus, ut ille, qui antea nimis doloribus, continuisque vigiliis & Vesicæ ulcere attritus, & penè consumptus erat, jam multò obesior appareret, quin etiam jam urinam ad aliquod tempus retineret, & per cubiculum suum obambulet, & mu-

nia sua in ipsâ officinâ (faber enim ferrarius erat) utcunque obiret; adeoque, si in ullo patiente salutis spes affulgeret, hic in nostro fuit, qui tamen ex Incendii alicujus terrore è lecto suo profiliens, variisque in diætâ erroribus commissis, incidit primò in Febrem continuam cum tussi, a qua corporis vehementi agitatione, vulneris labia, jam fere coalita, iterum disrupta fuère, & variæ Calculosæ incrustationes, ab urinâ perfluente sese continuo lateribus apponentes, nostræ curationi remoram injecere, dum interim in urethrâ ipsâ, variis in locis Carunculæ abortæ, liberum urinæ effluxum prohiberent; sic ut reliquis Symptomatibus cum Febri auctis, hic noster patiens vitam cum morte commutaverit: quid autem in corpore ipso latuerit, Cultro Anatomico indagare nobis non licuit: Quid verò notaverimus in altero nostro patiente, itidem ab illo a Calculo secto, cujusque cadaver a nobis inspectum est, a Petro Adriani Verduyn, ejusve Filio absque dubio intellexisti, tam de statu ipsius corporis morbofo, utpotè antea Apoplectico, Mictu cruento, & nonnunquam Urinæ suppressione laborante, nec non Herniâ ejus intestinali, operationis tempore prolabente, ut & altero rene ab ulcere consumpto, cæterisque præter naturam in corpore repertis, & observatis, unde hoc infelix omen fatis prævisum fuit: hæc & pleraque alia, hunc casum spectantia, & notatu dignissima, non dubito quin intellexeris, quocirca longiori narratione illâ de re hic supersedebo, cum adhuc ex dictis illis tredecim patientibus, D. T. O. M. sit gloria! undecim qui vivunt valentque, fatis de illâ secandi Methodo testari possint; interim nullus etiam dubito, quin suo tempore aliquis Gallus, aut alius, qui ipsius secandi Methodum pernoverit, quique politioris styli est ac dictus Eremita, hanc ejus methodum contra sinistros ejus famæ obtrectatores sit defensurus. uti ex nuperis litteris ex Arce Versailliâ ab ipso ad nos missis non obscure colligere potuimus, ubi simul, sed obscurius, loquitur de novâ Hernias (absque Testis jacturâ) secandi Methodo, quam se jam aliquoties instituisse perhibet, quæque multas ob causas antiquæ præferenda foret, uti
dies

dies docebit : Sed hæc de Eremitâ ejusque litibus, quas uti meas non facio, ita quoque illas componere nolo; progredior ad aliam, & novam quoque, seu nuper propositam in illâ arte (videlicet amputandi) Methodum, quam P. A. Verduyn nuper proposuit, variisque experimentis ab illo tempore, ipsi oblatis, confirmavit, quâ de Methodo tanto lubentius tecum agam, quoniam illam nuper Amstelodami Te presente a P. A. Verduyn, ejusque Genero & Filio, præclaris illis Rei Chirurgicæ luminibus, ipsam institutam vidi, eademque Amputatio apud nos quoque paulo post, non in Manu, non in Juvene, non novâ illâ Methodo, sed in Pede, in Virgine, idque antiquo modo instituta fuit a Stephano de Rouw, & Adolpho Stukery, juvantibus Abrahamo van Kervel, & Everardo van Ourik, Chirurgis apud nostros in suâ arte non parum versatis, spectantibus verò, seu potius patientis curam habentibus, Jacobo de Bye atque me M. D. S.

Casum nostrum prius ego hic exponam, deinde quid a Te, vestro in Casu, desiderem, addam.

Virgo triginta duorum annorum ante hos decem undecimve annos ab ustione dextri pedis circa talum diu malè tractata, & ut in adustis nunc his, nunc illis remediis adhibitis, aluit ab illo tempore, hac in parte, ulcus cum Carie tam Apophysis ipsius ossis Tibiæ, Fibulæque, quam reliquorum adjacentium ossium totius Tarsi, interim jam hac, jam illâ in parte, aliqua curationis spes affulgebat, sed quod ad cæteras corporis functiones rectè sese habebat, & quamvis usu hujus pedis malè affecti (utpotè plerisque Ligamentis, quæ hæc ossa alias continent, jam ab ulcere consumptis digitisque versus terram omninò & præter naturam protractis) destituta esset, tamen beneficio scipionis satis benè sese movebat, adeò ut Scalas quoque prompte conscenderet, cæterisque suis muneribus alacriter fungeretur; interim nescio quo malo lapsum patitur, ex quo ossa illa, præcipuè Calcis, non tantum fracta, sed & tota corporis mole desuper incidente, omninò comminuta fuerunt, cum tanto Sanguinis profluvio, ut vix evasura videretur, quo tamen sublato, & vulnere pro temporis ratione

tractato, nec ullâ restitutionis spe, nec pedis usu affulgente, unanimi consensu in illud omnes convenêre, ut ille pes paulò infra Genu rescinderetur; quæ Operatio quamvis dextrâ patiter atque celeri manu instituta fuerit, quinetiam ipsa Curatio satis feliciter pro tempore succederet, optatumque eventum polliceretur, contrarium tamen videre coacti fuimus; nam præter continuos & ferè intolerandos dolores, tam in parte affectâ, quam jam ablatâ, de quibus continuo conquerebatur, incidebat primò ante justum tempus in Mensium fluxum, cum magnis intestinorum Cruciatibus, & assiduis dejectionibus, qui simul ac componebantur ac sistebantur, statim conquerebatur de Faucium anxietate, & Respirandi difficultate, quod in principio pro Passione Hystericâ, utpotè malo ipsi familiari, habebatur; sed Colli dolore, ejusque motu molestiore, & Masticatione æque ac Deglutitione aliquo modo impeditâ, cum aliquâ oris Clausurâ, & Musculorum Faciei distorsione, aliud cogitare cœpêre, præcipuè illi, qui una nobiscum ex patientibus, ab Herniâ Intestinali ab Eremitâ Sectis, quique jam salutis proximi videbantur, nihilominus lethale ut plurimum extitisse, fuerant comperti, illi, inquam, qui hoc antea nobiscum notarant, non sine ratione utut laudabilia omnia in vulnere apparerent, nihilominus aliquid sinisteri ominabantur, præcipuè cum enarrata Symptomata neque externis, neque internis remediis minuerentur, sed contrà febris magis intenderetur, quinetiam jam quoque de difficultate tam in reddendâ urinâ, quam in excludendis alvi fæcibus conquereretur, quod malum tamen applicatis Clysteribus aliquo modo levare videbatur; hoc non obstante, doloribus tam in abdomine, quam in parte jam ablatâ (præcipuè ubi Ulcus fuerat, hæc enim pars continuo ipsi in animo versabatur, utpote nervi, nervosæque partes terminum suum jam in vulnere ipso obtinentes, & aëris incommodis aliisque injuriis externis obnoxia, jamque male affectæ, hanc menti ideam obtulêre) his, inquam, cum febre & delirio magis auctis, huic nostræ patienti Mors sæpius optata finem dolorum imposuit.

Quid

Quid jam dicemus de dextra in operando manu? Curatio-
ne ad tempus satis felici? Si tam tristem eventum obtineant;
quare non tantum cum Hippocrate in suis Aphorismis notare
debemus *Experimentum periculosum esse*, atque idcirco alia ex-
cogitanda media, quibus tam infelici successui, cæterisque
Symptomatibus enarratis obviam eamus; hæc enim omnia
quis dicet non provenire ex Nervorum Nervosarumque par-
tium consensu atque cohæsiōe? Quæ in hac extirpatione vel
continui Solutionem patiuntur, vel alio modo malè affectæ,
disruptæ, dilaceratæ, vel ab aëris injuriis minus sunt vindi-
catæ; an non illa Methodus, quam P. A. Verduyn nuper
proposuit, quamque in Tua præsentia ab ipso satis feliciter
institutam vidi, an non illa, & quibus modis, antiquæ præ-
ferenda foret, utpotè ubi Curatio non tam diuturna, neque
dolor post operationem tantus, nec tum quoque talis Hæmor-
rhagiæ metus, nec ossis separatio expectanda venit, & Nervi
Nervosæque partes, Tendines earumque Fibræ & Vasa ipsa
jam tecta, & a frigore cæterisque molestiis & incommodis
externis ab applicatâ Musculosarum partium mole satis con-
servata videntur: non quod ego hic novam illam Metho-
dum, solum quia nova est, introducere velim, sed quod in
curatione sit minus dolorifica, paucioribusque Symptomi-
bus stipata, an non ideo amplectenda, veterique præferenda
videretur?

Jam nihil est quod avidius expectemus, quam ut tua illa
Observatio in lucem prodeat, & quid in Curatione ipsâ acci-
derit, & quot quibusve modis antiquæ Methodo aut præfe-
renda aut postponenda veniat hæc nova, tam respectu doloris,
& moræ in Operatione ipsâ, quam reliquorum Symptomatum
post ipsam institutam, nec non intumescentiæ illorum Mus-
culorum, quibus Ossium, & reliquarum partium extremitates
tegendæ veniunt; quod ad reliqua non dubito, quin Manum
ipsam amputatam dexterrimâ tua Methodo contra omnem in-
teritum defensusurus, ærique, uti assoles, incidendam daturus sis,
idque si fieri possit, formâ naturali, cum alias Judicium non
tam accuratè ferri possit, uti in Severino Lib. de nov. observ. absce.
Simi-

similem ferè Casum proponente liquidò apparet : certiores sine dubio nos quoque facies de qualitate illorum tumorum, qui sese in manu offerebant, & an Cartilagineæ, an Ossæ, an verò (uti Cl. Pechlin. Obs. Lib. III. Obs. XLVI. habet) Glandulosæ indolis fuerint, nec non quibus cum partibus cohæreant, seu potius, unde primum originem sumpserint, cuique natales debuerint, an propriis vasis ab ipsis primordiis, una cum forti imaginatione tempore Gestationis, his tumoribus a naturâ datis, an ex communibus, an ex tendinibus earumque involucris, an ex perioestio, an verò ex osse ipso, tanquam ex fonte, & primâ Scaturigine principium suum duxerint; uno verbo, quid solita tua solertia in eruendis corporum abstrusissimis mysteriis ulterius detexerit, avidi a Te expectamus; interim ut diu vivas, valeasque, & Artem Anatomicam novis & hætenus inauditis tuis inventis ulterius ornēs, ex animo precor.

Hagæ-Com. xij. Kalendas
Martii, cio 17 cci.

FREDERICI RUYSCHII
RESPONSIO,

Ad Clarissimum Virum

MAURITIUM à REVERHORST,

Med. Doct. & Anatomia Professore.

SUPER

Nova Artuum decurtandorum Methodo.

FRIDERICI RUYSCHII
RESPONSO.

Ad Clarissimum Virum

MAURITIUM A REVERENDISSIMO

Mch. Doct. & Anatomiae Professori.

SUPER

Novae Artium de curandorum Methodo.

Letteræ Tuæ, Vir Clarissime, & longè charissime, ad meas quidem pervenerunt manus; arduum autem mihi erit, nodum, in iis propositum, dissolvere: Si enim ulla in re judicium difficile sit, ut ait magnus ille senex, certe illa, à Te exhibita, haud exiguam hactenus crearunt Medicorum filiis molestiam.

Quod ad relationem attinet, de operationibus Lithotomicis, Hagæ-Comitis, à Fratre *Jacobo Beaulienx* institutis, jamdiu est quod veram hujus rei relationem desideravi. Gratulor quod inter 13, quos à calculo Vesicæ, Herniaque liberavit, 2 tantum fatis concesserint; quot hic Amstelodami, post calculi sectionem evasere, ex relatione, typis mandata, cernere quoque licuit.

Novam methodum amputandi membra quod spectat, in ea varia considerata veniunt, quæ, si conferantur cum antiquo extirpandi modo, longe inter se differre, palam erit; Uter horum sit præferendus, Tibi, aliisque in Anatomicis & Chirurgicis versatissimis, judicandum relinquam; ego interim, quid sentiam revelare non detrectabo, postquam succincte retulero operationem non solum, in juvenis brachio institutam, in Tua, mea, & aliorum præsentia, verum etiam quicquid in curatione sese obtulerit, in qua Te præsentem sistere haud potuisti.

Juvenis quidam, cui nomen Christianus Veldmet, 16 annos præter propter natus, nuper ad nostras venit ædes, correptus non solum tumoribus magnis in dextra, verum etiam sinistra manu, uti & in utroque pede, eorumque digitis, qui tumores admodum duri, extrinsecus accurate Radices Cyclaminis, aut potius Chrysanthemi Americani, radice tuberosa, æmulabantur, sicuti in annexis figuris repræsentantur.

Hujus mali causam nobis expiscantibus, retulerunt ægrotus, ut & anus quædam, quæ dicebatur ejus matertera, quod

mater imprægnata impensè appetiverat dictas Radices Chrysanthemi Americani, quas tamen impetrare haud potuerat; foetu jam in lucem edito, reperti sunt, uti ajebat anus, exigui tumores in manibus atque pedibus, qui temporis successu in tantam excreverunt molem, præsertim in sinistra manu, ut brachium diutius sustinere vix potuerit, imò coactus fuerit dextra sinistram suffulcire. Tandem, cum unus ex istis tumoribus ulcerosus factus, emisisset aliquoties multum sanguinis, & patiens manus ponderositatem, doloresque immanes diutius perpeti haud posset, totius manus extirpationem nobis proposuit. Nos autem, consideratis considerandis, annuebamus quidem ejus petitioni, ast vero absque Magistratus consensu, variorumque Expertissimorum Medicorum & Chirurgorum adstipulatione, operationem non aggressus est Magister Petrus Verduyn, auxiliantibus ejus Filio, ut & genero Gomaro à Bortel.

Die igitur constituta ad dictæ manus amputationem, præfens fuisti Clariss. Vir, præsentibus quoque sese sistere Medici expertissimi Vlackveld, Smedingh, Schyn, Valentyn, La Grue, Smit, nec non exercitatissimi Chirurghi, Aurick, Deutelius, Pothuysen, &c. Patiens brodio confortatus, admodum erat animosus, operationemque perpeffus est fere absque ejulatu, ut omnes, qui operationi interfuere, admirati fuerint.

1. Humeri pars superior circumducebatur splenio quadruplicato, superimposito splenio longitudinali, lateri interiori brachii & quidem secundum longitudinem, ut hujus & funiculi seu cinguli constrictorii ope, vasa tutius & minori cum noxa inter operationem comprimi possent.

2. Hoc facto Dⁿ. Smith Hafniensis injungebatur cingulum constrictorium bacilli ope leniter, & in operatione ipsa, fortius contorquere, partim ad sanguinis profusionem inhibendam, partim ut pro tempore, brachii stupor excitaretur, & dolor arceretur.

3. Ansâ gracili arcè circumducebatur cubitus infra juncturam

ram

ram. Hisce peractis, Magister van Bortel, gener Magistri Petri Verduyn, partem musculosam finistrâ arripiens, dextrâ cultellô ancipiti & mucronatô eam perfodit, quam proximè fieri potuit, ad ossâ cubiti & radii. Hæc initio facta latere interiore Brachii, quem locum quoque occupabat Operator dictus. Perfossâ parte musculosa, cultrum ulterius adegit, incisionem continuando donec sufficere videbatur pro vulneris tegmine, & sic ulterius transversim carnem abscindebat. Porro Magister P. Verduyn cæteram partem carnosam circulariter & celeriter incidebat cultro falcato ad ossâ usque, & perioestio abrafo, utrumque os ferrâ dividebat: Interim ne caro propendens à cultro aut ferrâ offenderetur Mag. Adrianus Verduyn prospiciebat.

Manu amputatâ & spongiâ madidâ rasurâ ossium ablatâ, vulnus, & per consequens utriusque ossis extremitas tegebatur quidem à dicto Magistro carne propendente & reservata; ast verò propter carnis contractionem, quæ illicò fit post incisionem, totum vulnus ex voto contegi haud potuit: itaque, quod restabat vulneris, ut & totius membri amputati truncus frustô planô fungi Orbicularis, obducta & contacta fuerunt, super impositâ Vesicâ madidâ, & super eam alterâ madefactâ, quæ priori aliquantò major erat: Hæ binæ Vesicæ, ut firmitus cuti adhærerent, comprimebantur & stabiliebantur circulariter frusto Emplastri conglutinantis, cujus latitudo erat unius unciz, longitudo autem Spithamarum duarum.

Hoc facto tertia quoque Vesica madefacta superimposita fuit, hæmorrhagiæ metu. Ist hæc præcedentibus longior & eodem modo stabilita altius brachium coöperuit.

Hisce ita munitis, lamina concava, splenio quadruplicato intus obducta, membri extremo applicata fuit, ea intentione ut deligatione peracta, famuli manu laminâ comprimeretur truncus, hæmorrhagia inhiaberetur, & ligaturæ laxius applicari liceret; ut autem dicta lamina cava trunco cohæreret, duo frusta Empl. conglutinantis cruciatim adhibita sunt, e-

jusdem naturæ ac supra citatum. Hisce peractis & cingulo constrictorio (Gallicè *Tournequet*) issdolato, membri extremo applicatum fuit alterum splenium ex linteo confectum, præcedenti majus & crassius, illudque firmatum fuit fasciâ simplici capite præditâ.

Deligatione ita peracta composuit se patiens in lecto ad quietem; quam ut facilius acquireret, Emulsio ex hordeo ad Crep. cocto, Sem. Cucum. & Amygdal. præscripta fuit, additâ Syr. Diacodii dimidiâ unciâ; sub noctem sese mediocriter habens & alimentum petens parum dicti brodii exhibitum fuit, & sic sese ad quietem composuit, noctemque transegit satis tranquillam, nullo sanguinis profluvio suborto.

Die insequente brachium bene videbatur constitutum, nullo tumore insigni oblitum, patiens quoque immunis ab omni febre.

Hisce visis consultum duximus, patientem ex ædibus Magistri Verduyn transferre in locum quietiorem, ubi illum inviserunt Magister van Bortel & Verduyn, qui deligationis exteriora abstulerunt, vulnusque mitius deligarunt, id quod levamen patienti adferebat. Tertia die sub meridiem integra deligatio simul cum Vesicis ablata fuit, invenimusque separationem Epidermis, seu Hydatidem onustam humore loturæ carnis æmulo, idque parte anteriore juncturæ cubiti, eaque aperta, reperimus subsitam cutim nonnihil quoque infectam & gangrænam ulteriorem mentientem; eodem quoque tempore patiens non immunis erat ab omni febre, & membri extremitas, justò magis tumefacta: Vulnus tamen magna ex parte carne, quæ in amputatione conservata fuerat, coöpertum invenimus, sine sanguinis profluvio. Quia autem omnis hæmorrhagiæ novæ metus nobis nondum erat ademptus, in deligationis renovatione haud omissus fuit Fungus Orbicularis, minutus Empl. Diapalma dissoluti, spleniô quadruplicatô & ligaturâ convenienti.

4. Die pulsus invenimus concitatiorem, & vulnus non minus extumefactum, itaque ablatô fungô leniter tantum ad-

du-

ducebatur caro in amputatione conservata, idque fasciola Empl. Glutinoso oblinita, vulgò futura sicca dicta, porrò totum vulnus tegebatur Empl. Diapalma dissol. plumaceolis, ex linteo carpto confectis, haud neglectis. Die insequente quæ erat quinta ab amputatione, res eodem fere modo sese habuit, nec febris quoque mitior facta: itaque eodem ritu remissius deligatum fuit vulnus, ast verò eo loco, ubi Gangrænæ metus fuerat, sc. circa juncturam cubiti, Gangræna jam prodiit levis, quapropter consultum videbatur cautius prospicere huic symptomati, quam trunci integumento carneo: itaque lenissime tantum adductâ carne reservatâ, Cataplasma ad Gangrænâ sistendam applicatum fuit. Die insequente vulnere prospeximus digestivo Cataplasmate superimposito: die autem 7 truncus non nihil detumuit & vulnus quoque humidius apparebat, interim locus, Gangrænâ obsessus, magis magisque intumuit, doluitque, nec patiens à febre immunis, ita ut magis metueremus abscessum quam Gangrænâ profundior, qui tamen haud supervenit. Altera die, eodem modo res sese habuit, excepto, quod nonnihil mollior pars tumefacta nobis obveniret, die autem 9 haud pejus res sese habuit quoad truncum, Gangræna verò in pejorem statum erat redacta: Itaque post ablutionem cum Sp. Vini calefacto factam, applicati sunt plumaceoli, tetrapharmaco cum digestivo permixto, illiti, nec non in Sp. Vini humectati, superimposito Cataplasmate, Spirit. Vini asperso.

10 Autem die febris remissior facta, trunci vulnus pure cocto obfitum, Gangrænæ tumor quoque minus durus: hoc tempore nihil immutatum fuit circa deligationem, patiens verò eodem die, prima vice questus fuit de dolore pollicis membri detruncati, & præsertim quidem, cum inopinatò pollicem extendere conaretur aut mentiretur, non autem cum in animo haberet eum flectere; de cæteris digitis nullæ erant querelæ, illud enim distincte interrogavimus.

Die undecima major spes affulgebat, quandoquidem omnia in

in melius vergebant, pus enim laudabile promanabat de vulnere trunci, tumor diminutus, escaræ periphæria humida cum aliquali separatione : in hac renovatione omiſſa fuit Cataplaſmatis applicatio ſupra truncum, non autem ſupra partem Gangrænâ infectam : Caro autem reſervata, quæ ob ſymptomata ſupra citata, haud ſatis erat adducta, & propterea retracta, jam denuò faſciolis Emplaſtro Glutinoſo oblinitis reducta & vulnus maxima ex parte coöpertum fuit.

Die 12 patientis ſtatus non erat quidem deterior, ſed verò Gangrænam, profundiores egiffe radices, videbamus, utpote ſeparatione partim facta, imò tendines muſculorum non fuiſſe immunes à dicta Gangræna, ita ut varii quoque ſepararentur. Jam à Cataplaſmatis uſu deſtitimus, dicto loco proſpeximus digeſtivo, & carnem reſervatam dictis faſciolis, ut antea, adduximus.

Die 13. patiens immunis erat ab omni febre, placidè dormiverat, cibum appetebat, truncus carnis adductione maxima ex parte coöpertus erat, & quod reſtabat vulnere, applicuimus Unguentum, *ſac totum*, dictum, ut cicatrice ulterius obduceretur vulnus : quicquid autem emortuum & Gangræna infectum fuerat ſub cubiti juncturam, partim forcipe exciſum, partim à natura ſeparatum erat, adhibitis plumaceolis Ung. Digeſtivo, Baſilico permixto, oblitis Diebus inſequentibus melius atque melius ſeſe habere cœpit patientis ; imò paucis poſt diebus prorſus fuerunt curatæ dictæ ſolutiones continuæ, quin etiam quò magis appropinquarent earum curationes, eò majores erant querelæ de dolore amputati membri, & nunc quidem circa volam manus, nunc verò de dolore totius manus, & quoties quis leviter tantum compri-meret cicatricem infra juncturam, ubi Gangræna fuerat, ſummis cruciabatur doloribus ; interrogatus, qua in parte ? rege-rebat indigitis amputatæ manus, compreſſa autem in parte dictæ cicatricis conſinio, nullum ſentiebat dolorem.

2. Conſideratione dignum eſſe cenſeo, nos nullam ſenſibilem ſeparationem extremitatum oſſium cubiti, & radii in curatione

ratione offendisse , quia minus aëris injuriis exposita fuerunt dictæ extremitates ossium.

3. Comprimendo trunci extremum , cicatrice obductum , dolor sursum vergebat versus brachium.

4. Truncum flectendo , sibi imaginabatur , quod simul quoque digiti flecterentur , idque sine ullo dolore : pollex verò videbatur illi rigidus & sine motu.

5. Quum dextrâ fricaret , supra juncturam trunci , idque parte exteriori , dicebat nobis , sese non solum sensum motumque hujus fricationis in digitis membri detruncati percipere , verum etiam cum fricaret sese in latere Thoracis sinistro : id quod (quamvis non obscure nobis arguere videatur consensum membranarum , nervorumque in corpore nostro ,) magis mirandum , quam explicandum.

6. Contractionem singularem præstare poterat in trunci cicatrice ; quam quasi corrugabat , dicens , jam mihi videor digitos flectere , jam denuò extendere.

Hiscæ à nobis observatis , impostero expiscandum , utrum dicti dolores , quos videbatur passus in manu extirpata patiens , & à quibus haud immunes sunt homines , quorum artus vulgari modo extirpati sunt semper superveniant patientibus , quibus eo , quo retuli modo , extirpata fuit manus , an verò hisce ansam dederit Gangræna , circa cubiti flexuram prognata , an ex alia causa ortum duxerint , occasione data inquirendum esset , quandoquidem Magister Petrus Verduyn testatur in Epistolari sua Dissertatione , sese quidem bis hanc operationem in pede instituisse , idque eadem methodo , & quod tales dolores Sympatheticos nondum offenderit. Verba ejus hæc sunt , *denique silentio præterire non possum aliud quoddam emolumentum , nequaquam pœnitendum ; nimirum quod hoc modo restituti non conquerantur , ut quidem alii , de dolore sympathetico in pede cruris , ablati , &c.*

Hæc sunt Cl. Vir , quæ nobis in , & post exstirpationem , observare licuit. Quid autem de hac exstirpationis methodo sentiam , à me scire cupis , in qua , ut recte censes , *curatio non tam diuturna , neque dolor post exstirpationem tantus , nec*

tum quoque talis hæmorrhagiæ metus, nec ossis separatio expectanda venit, & nervi nervosæque partes, tendines, eorumque fibræ, & vasa ipsa jam tecta, & à frigore cæterisque molestiis & incommodis externis ab applicata Musculorum partium mole satis conservata videntur, &c.

Hisce concessis, ut revera concedenda esse putem, amplectenda videtur hæc nova extirpandi methodus.

Fateor quidem in manus aut brachii amputatione nos semper sollicitos esse, ut tantum membri conservetur, quantum fieri potest, quia ad nonnulla munera obeunda illud inservire potest, & si velimus truncum membri amputati mole carnea tegere, quæ in cubiti extremo nimis exigua, quam ut ea contingi possit, necesse foret in altiore loco membrum decurtare, sicuti, ut fateor, in hoc patiente, factum. Verum enim verò in posterum minus sollicitus ero, de coöptione trunci carneâ mole; existimo enim sufficere, si truncus tegatur cute manus, quæ toto dorso vel vola manus separari & conservari posset; Contra in pedis exstirpatione necesse est partem detruncatam carne furali integere, uti olim factum à Magistris Exercitatis: Petro Verduyn, Wilhelmo à Vleuten, & Adriano Coenerdingh; dico necesse esse, sc: si per insitionem curari, & parti detruncatæ, non verò genu insistere atque incedere velint homines: caro enim reservata mutilatæ parti pulvinaris loco est.

Circa hancce hæctenus inusitatam amputandi methodum, non nulla adhuc considerata veniunt, &

1°. Quidem, si in crure facta operatio, & patienti in animo sit per insitionem ulterius curari, an non obstaculo erunt excrescentiæ seu exostoses, quæ in homine vegeto observantur aliquando è trunco emergere.

2°. Si in cubiti extremo instituenda sit operatio, an cutis, quæ in manu est, sufficiens est pro vulneris integumento?

3°. An in nova hac methodo major aut minor gangrænæ supervientis ansa detur?

Quoad 1um, nempe ossium excrescentiam: Resp: in cubiti aut manus amputatione non est cur de ea solliciti simus, membro

bro enim detruncato non incedit homo : verum enim verò in amputato crure ejusmodi excrescentiæ admodum nocivæ forent, hæ enim carnem conservatam compungerent incedendo continuè, si nempe per insitionem ulterius incedere vellet patiens. Hoc incommodum, si Magister Petrus Verduyn intercurandum inhibere valeat, (sicuti affirmat) idque suo apparatu novo, soluta est isthæc difficultas.

Demonstravit quoque nobis puerum, qui crure amputato, crure artificiali incedit, currit, genu flectit, extenditque pro lubitu. Vide ejus dissertationem Epistolarem de nova Artuum decurtandi ratione Anno 1696 in lucem editam; in qua exhibetur Instrumentum retentivum, ut & lamina excavata, quibus facta amputatione in pede aliquot post diebus, cum dicta excrescentia metuenda sit, trunci extremum ita comprimitur, ut illud incommodum inhibeatur.

Quod ad 2^m. attinet, sc: an cutis manus sufficiens sit pro vulneris integumento, propter retractionem cutis? Resp. si non sufficiat omnino, saltem magna ex parte truncum coöperiet, id quod de vulgari amputatione dici non potest, & quò magis nervi, tendinesque abscissi proprio tegmine conteguntur, eò remissiora exspectanda symptomata; præterea curatio citius quoque absolvetur; imò Auctor essem, ut in eo casu carnosum & cutaneum volæ manus arriperemus, & in auxilium vocaremus, pro trunci nervorum ac tendinum tegmine. Præterea amputato membro Chirurghi applicare assolent pulv: adstringentes, quos inter varii Pulv: Escarotica recipiunt ad sanguinis hæmorrhagiam inhibendam, id quod plane rejiciendum censeo, propterea quod illi sua acredine nervosis partibus nocere valeant: in hac autem operatione tale quid non adhibetur, sed vulnus tegitur proprio involucrò.

Quod ad 3^m. attinet, sc: an in hac nova methodo, major aut minor Gangrænæ metus adsit? Resp. si non minùs Gangrænam minatur operatio isthæc nova, saltem haud major erit, hujus symptomatis metus, modo deligatio rite peragatur. Fateor quidem illam in supradicta curatione nobis obvenisse, ve-

rum illud non in trunci extremo, verum circa cubiti flexuram sedem fixit, forsan à ligatura, justò arctius circum ligatâ, id quod multum negotii nobis faceffivit, & hoc præcaveri poterit in posterum, præstabitque laxiorem adhibere ligaturam, & per 12 imò 24 horas truncum manu continere & comprimere, & hoc ut æqualius fieri possit, in auxilium, ut dixi, revocanda lamina excavata, quæ ante compressionem applicanda.

Pergam ulterius ad ea, quæ Cl. Vir me admonet, sc: brachii amputati conservationem, ut & naturali magnitudine delineationem, *cùm alias judicium tam accurate ferri nequeat, uti in Marco Aurelio Severino, de Nov. observ. abscess: similem fere casum proponente, liquido apparet.*

Recte adstruis, objecta naturali magnitudine semper esse delineanda, si quis proposita accurate demonstrare satagit, & hoc quoque in omnibus meis Epistolis Anatomico-Problematice observavi. Est mihi in animo hanc manum amputatam ita sepelire, ut quicquid in figuris expressum fuerit, semper demonstrari possit. Porro unum ex istis tumoribus in manu existentibus, ut memonuisti, examini subjeci, reperique, illum neutiquam esse Glandulosæ indolis, ast Cartilaginossæ, imò & Ossæ, eratque quasi ex innumeris minoribus tumoribus partim Cartilaginosis, partim Ossis, compositus; singuli autem eorum denuò ex innumeris minoribus humore succoso, gelatinoso repletis Vid. Tab. XVIII. fig. 2. Impossibile autem mihi fuit indagare, an ex ossibus manus, tendinibus, aut perioestio, tanquam ex fonte, & prima scaturigine originem duxerint: Omnia enim ita sunt confusa & connata, ut ulteriori indagini haud fuerit locus; cum illud perscrutarer, sub cute conspicienda sese exhibebant vasa sanguinea, quæ cum ceraceâ materiâ replevissem, distinctè videre licuit eorum cursum, & capacitatem: Venæ per dorsum manus disseminatæ, calami scriptorii capacitatem adæquant: horum ramuli minutissimi à naturali cursu quoque recedunt; quin etiam circa cutem observatu dignum esse censeo, sc:, quod cutis in hac ingenti tumorum excrefcentia, tenuior facta aliquid visui offert, quod in cute sana

sana non tam accurate occurrit : Imò cutis de sua integritate & compositione aliquid in via amittit, quod cutis incrementum insequi non potest. Id quod jam sese videndum luculenter exhibet, sunt papillæ cutanæ, extra cutem nonnihil protuberantes : Vid. Tab. xvii. Fig. 4. ut & Fig. 5. Lit. C. ubi ordine naturali dispositæ : illud autem, quod in excrescendo amittit cutis, sunt eadem papillæ cutanæ, quæ circa basin tumorum, non in apice videri possunt. Plura ob cœli serenitatem non addam, illa enim me invitat, ut hisce diebus æri incidi curem, quæ in stomachi structura, ab aliis nondum sunt detecta. Præterea multum molestiæ mihi creavêre hisce diebus, quæ in oculo adhuc sunt ostendenda, puta vasa sanguinea per tunicam humoris crySTALLINI disseminata, &c. hæc enim Thesauro secundo inferere mihi in animo est. Hisce Vale, Vir Celeberrime, & ut artem Anatomicam magis magisque nobiscum promoveas, ex animo optat, Celeberrimi Nominis tui

Cultor

FREDERICUS RUYSCHIUS.

Amstelod.
10 Juny 1701.

TAB.

TABULÆ XVII. Expositio.

FIGURA I.

A. Pars Brachii amputati cum manu, in qua pars supina videri potest.	D. Digitus Medius.
B. Pollex.	E. Annularis.
C. Index.	F. Minimus.
	* Arteriola cutaneæ.

FIGURA II.

Digitum exhibet parte supina, cum suis papillis cutaneis, ordine debito sitis.

FIGURA III.

Demonstrat digitum parte prona.

A. Papillæ cutaneæ epidermide destitutæ, & confuso ordine compositæ.	B. Pori cutanei, situ, nullum ordinem servantes.
	C. Papillæ cutaneæ naturali ordine sitæ.

Circa has Papillas considerandum, sc. eas epidermide artificiosè destitutas, extra cutem nonnihil prominere.

TABULÆ XVIII. Explanatio.

FIGURA I.

Demonstrat partem Brachii supracitati cum annexa manu, parte supina.

A. Pollex.	D. Tumor maximus.
B. Digitus medius.	E. Ulcus.
C. Index.	* Arteriola cutaneæ.

FIGURA II.

Repræsentat Tumoris maximi portionem abscissam, ut constitutio intrinseca compareat, quæ partim cartilaginea, partim cartilaginosa substantia amula, cellulosa, & mucaginosa.

